

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 września 2018 r.,
sprawy **M.W.**

oskarżonego z art. 177 § 2 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego,

na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w S.,

z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt II Ka [...] /18,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w M.,

z dnia 4 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...] /16,

na podstawie art. 539e § 2 *in principio* k.p.k.

p o s t a n o w i ł

I. oddalić skargę;

**II. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

M.W. został oskarżony o to, że w dniu 21 sierpnia 2015 r. w miejscowości L., powiat m., województwo [...], kierując samochodem marki VW Passat o numerze rejestracyjnym [...] nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności w czasie jazdy i podjął manewr skrętu w lewo w drogę gruntową, nie upewniając się wcześniej co do możliwości jego bezpiecznego wykonania, w wyniku czego doszło do najechania na jego samochód przez samochód osobowy marki Volvo S540 o nr rej. [...]

kierowany przez M.M., która następnie zjechała do przydrożnego rowu i uderzyła w drzewo doznając obrażeń ciała skutkujących jej śmiercią na miejscu zdarzenia, tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...] /16 Sąd Rejonowy w M. oskarżonego M.W. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu i na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wywiódł prokurator. Zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego M.W. i zarzucił obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt II Ka[...] /18, uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.

Skargę od wyroku Sądu odwoławczego w oparciu o przepis art. 539a § 1 i 2 k.p.k. złożył obrońca oskarżonego zarzucając naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. polegające na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w S. i przekazaniu temu sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji, gdy zgodnie z dyspozycją art. 437 § 2 k.p.k. nie było konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości, co też wynika z konstatacji Sądu Okręgowego w S. podniesionych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a co za tym idzie jawiąca się w ocenie Sądu II instancji potrzeba ponownej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie może powodować przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania na zasadzie art. 437 § 2 k.p.k.

Na podstawie art. 539e § 2 k.p.k., skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie przedmiotowej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

W pisemnej odpowiedzi na skargę Prokurator Prokuratury Rejonowej w M. wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę obrońcy oskarżonego uznać należy za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Podstawą skuteczności nadzwyczajnego środka zaskarżenia uregulowanego w art. 539a § 1 k.p.k. jest wykazanie (po myśli § 3 tego przepisu), że wydanie – na etapie postępowania apelacyjnego – orzeczenia kasatoryjnego naruszało art. 437 k.p.k. [w rzeczywistości chodzi o art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. – zob. D. Świecki (w:) D. Świecki (red.): Kodeks postępowania karnego. Komentarz do zmian 2016, Warszawa 2016, s. 590] lub też, że przy wydaniu tego orzeczenia wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k.

W niniejszej sprawie autor skargi akcentuje jako błędny pogląd Sądu II instancji o konieczności ponowienia w tej sprawie postępowania dowodowego stwierdzając jednocześnie, że sygnalizowane uchybienia wskazywały jedynie na możliwość w jak najszerszym zakresie ujawnienia dowodów przy ponownym orzekaniu bez ich bezpośredniego przeprowadzenia. Ten argument skarżącego świadczy o niezbyt wnikliwej analizie pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego. Rzecz bowiem w tym, że powodem uchylenia zaskarżonego wyroku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania było zastosowanie reguły określonej w art. 454 § 1 k.p.k., która stanowi jedną z podstaw uchylenia wyroku określonych w art. 437 § 2 k.p.k., nie zaś tak, jak to twierdził skarżący, konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w określonej przez Sąd odwoławczy części. Twierdzenie to uzasadnia treść uzasadnienia Sądu odwoławczego z którego wynika, że Sąd I instancji dokonał niepełnej analizy materiału dowodowego z naruszeniem art. 7 k.p.k., które skutkowało niezasadnym uniewinnieniem oskarżonego.

Należy podkreślić, że w układzie procesowym, jaki wystąpił w toku przedmiotowego postępowania, Sąd odwoławczy, przy takiej ocenie materiału dowodowego w kontekście podniesionych zarzutów apelacyjnych, nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż to jakie ostatecznie zapadło, bowiem na przeszkodzie temu stał kategoryczny zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k., tj. reguła *ne peius*, co też wprost wskazano w pisemnych motywach orzeczenia (s. 3 uzasadnienia SO). W wypadku zaś reguły *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k., kontrola skargowa obejmuje ocenę prawidłowości zastosowania tego przepisu

pod kątem spełnienia warunku, że sąd odwoławczy „nie może skazać oskarżonego”. Wymaga to wykazania przez ten sąd, że gdyby nie stwierdzone uchybienie, to mógłby zapaść wyrok skazujący, ale jego wydanie nie jest dopuszczalne w instancji odwoławczej z uwagi na zakaz takiego orzekania (zob. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17, Lex 2428783).

Powyższe uwarunkowania prawne, przy stwierdzonym przez Sąd drugiej instancji uchybieniu po stronie Sądu Rejonowego, wytkniętym w zwykłym środku odwoławczym wniesionym przez oskarżyciela publicznego na niekorzyść oskarżonego, implikowały konieczność ponownego rozpoznania sprawy w całości przez Sąd *a quo*, a zasadności takiego rozstrzygnięcia skarga obrońcy oskarżonego nie podważała.

Z przytoczonych względów postanowiono jak na wstępie.

ał